

OHNIVÁ BŮRKA

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

— KNIHA DRUHÁ —

NANCY
MEHL

OHNIVÁ BÚRKA

OHNIVÁ BÚRKA

AGENTKA KAELY QUINNOVÁ

— KNIHA DRUHÁ —

NANCY MEHL

i527.net
vydavatelstvo

Copyright © 2019 by Nancy Mehl

Originally published in English under the title *Fire Storm*,
a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Všetky práva vyhradené. Bez predchádzajúceho písomného povolenia vydavateľa nesmie byť žiadna časť publikácie reprodukováaná, uložená do vyhľadávacieho systému alebo prenášaná v akejkoľvek forme či akýmkoľvek spôsobom – napríklad elektronicke, kopírovaním, nahrávaním. Výnimkou sú krátke citácie recenzií v tlačenej podobe.

Slovenské vydanie:
Copyright © i527.net, s.r.o., 2023
www.i527.net

ISBN 978-80-8249-095-7

Venujem svojmu bratovi Dannymu.

Keď sme boli deti, zvyčajne som bola pred tebou,

ale tentoraz si ma predbehol.

Veľmi Ťa milujem. Čoskoro sa uvidíme.

Čaká, skrytý v tieni vysokých, majestátnych stromov, ktoré lemujú ulicu. Iba on vie, že sa práve otvorila pekelná brána. Domy tu stoja ako pamätníky rodín, ktoré práve pokojne spia vnútri a netušia, že tento deň bude úplne iný. Vpáli sa im do mozgu a nezabudnú naň do konca svojho života.

Najprv príde dym, zápach smrti prebije vôňu kvetov zo záhrad, ktorými je štvrť doslova posiata. K rannej oblohe sa vznesie oblak hustého čierneho dymu.

Zrazu sa ozve zasyčanie, ktoré vysaje zo sveta všetok vzduch. Pripomína to tichú búrku. Plamene sa ako prsty nenásytne načahujú za všetkým, čo by mohli zničiť.

Ospalá štvrť sa konečne prebúdzajú. Ľudia vybiehajú z domov a hľadajú na ohnivého netvora, ktorý sa preberá k životu na vzdialenom konci ulice. Sú zdesení tým, čo vidia, a zároveň sa hanbia za pocit úľavy, že si za cieľ nevybral ich.

V tichom ráne náhle zaznie kvílenie sirén hasičských áut – potvrdenie, že fasáda bezpečnosti, na ktorú sa obyvatelia doteraz spoliehali, sa doslova rozplynula v dyme.

Toto je rozsudok. Toto je spravodlivosť.

Z úst mu vyklízne verš známej detskej riekanky. „Jack, buď šikovný, Jack, buď rýchly, Jack, preskoč svietnik. Jack vyskočil, Jack doskočil, Jack preskočil a popálil si palec.“

Zasmeje sa a pomaly odchádza. Nikto mu nevenuje pozornosť. Všetky oči sa upierajú na obrovskú červenožltú šelmu, ktorá neľútostne požiera dom číslo tristodevätnásť na Harbor Lane.

JEDEN

O osemnásť rokov

Kaely zvýšila teplotu v SUV, ktoré si nedávno kúpila, o stupeň vyššie. Väčšinu času trávila vo vládnych autách a kúpa vlastného vozidla jej dodala pocit kontroly. Vďaka nemu sa cíti trochu nezávislejšia.

Skontrolovala GPS. Mala v ňom nastavený Darkwater v Nebraske – malé, nenápadné mesto na stredozápade, časť krajiny, nad ktorou sa len prelieta.

Kaely neplánovala navštíviť svoju matku, ale telefonát od brata Jasona všetko zmenil. „*Jessie,*“ oslovil ju jej pravým krstným menom, „*matka ochorela a je to s ňou naozaj vážne. Lekári si mysleli, že sa im podarilo odstrániť všetky nádory, ale rakovina sa zjavne vrátila a udrela s plnou silou. Matka je v treťom štádiu. Nasadili jej experimentálnu liečbu, ale jej ošetrojúci lekár vraví, že jej nemôže zaručiť úspech. Myslím, že by si ju mala navštíviť, skôr než... Skrátka príď, sestrička. Prosím.*“

Kaely podráždilo, že sa o matkinom stave dozvedá tak neskoro. Lenže takto jej komunikácia s Marcie vyzerá už celé roky. Po odhalení, že Kaelin otec je známy „Trhan“, sériový vrah, ktorý terorizoval mesto Des Moines, vzťah medzi Marcie a jej deťmi ochladol. Hoci Marcie ďalej uspokojovala ich fyzické

potreby, uzavrela sa do seba. Keď pozrela na Kaely a Jasona, zakaždým zrejme videla svojho nenávideného manžela.

Keď sa im zrútil život, matka sa s nimi presťahovala do Lincolnu v Nebraske. V Des Moines im nezostali nijakí priatelia a celé mesto si zjavne želalo, aby odišli. Jeho obyvatelia nepochybne dúfali, že ak rodina netvora odíde, zápach zla z neho postupne vyprchá.

Niekoľko rokov po tom, ako sa Kaely a Jason odsťahovali z domu, sa ich matka znovu vydala a presídlila do mesta Grand Island. Zdalo sa, že život jej dal druhú šancu, ale približne pred šiestimi mesiacmi sa jej rozpadlo aj druhé manželstvo. Marcie sa bleskovo zbalila a tentoraz zamierila do Darkwateru. Kaely netušila, prečo to urobila, ale matku podozrievala, že chcela jednoducho zmiznúť. Mesto s temne znejúcim názvom pôsobilo ako ideálne miesto na dosiahnutie tohto cieľa.

Aj keď Kaely občas Marcie zavolala, odstup medzi ich telefonátmi sa ustavične zväčšoval. Situáciu komplikoval aj Marcin odpor k dcérinej práci v FBI, pri ktorej sa snažila dostať do väzenia ľudí, ako bol jej otec. Kaely to naozaj nemohla matke vyčítať. Pozorovala psychopatického sériového vraha z tesnej blízkosti a to na jeden život veru celkom stačilo.

Kaely si vzala v práci dva týždne voľna – v sobotu sa zbalila, v nedeľu sa vydala na cestu a v pondelok by mala prísť do Darkwateru. Ešte stále si však nebola istá, čo môže pre matku urobiť. *„Len jej ukáž, že ti na nej záleží,“* naliehal na ňu Jason. *„Matku trápia veľké výčitky. Ak sa neuzdraví... Naozaj si spokojná so súčasným stavom?“*

Pravdaže nebola. Vedela, že sa musí pokúsiť s matkou udobriť. Dať Bohu šancu, aby vylicil ich narušený vzťah.

Okrem toho sa tešila, že zase uvidí Jasona. Vlastnil úspešnú opravovňu veteránov v Colorade. Tú teraz nechal na starosť svojim zamestnancom a odcestoval do Darkwateru, aby sa

postaral o matku. Dokonca odložil aj svoju blížiacu sa svadbu. Vzdal sa všetkého, len aby mohol byť s matkou a pomohol jej bojovať s chorobou. Kaely jednoducho nemohla jeho žiadosť odmietnuť, a tak teraz jazdila po Nebraske a hľadala to mesto s temne znejúcim názvom.

„Nedovoľ jej, aby s tebou manipulovala. Pokúsi sa o to, ale to predsa vieš,“ vyčítavo poznamenala Georgie.

Kaely si vzdychla. „Možno sa zmenila.“ Pozrela na priateľku, ktorej priamy pohľad v nej vyvolal nepríjemný pocit.

„Keby sa zmenila, zavolała by ti sama, že je chorá. Neprinútila by k tomu Jasona.“

„Pozri, idem tam s dobrým postojom. Moje očakávania sú... malé. Ale Boh dokáže napraviť aj to, s čím si ľudia neporadia. Tie dvere nemôžem za sebou celkom zatvoriť, či áno?“ Zdvihla obočie a pozrela na Georgie. Jej priateľka sa usmiala a pokrútila hlavou, až sa jej hnedé kučery roztancovali ako divé.

„Chceš odo mňa počuť, že by si nemala strácať nádej.“ Georgie si vzdychla. „Len buď opatrná. Nechcem, aby ti ublížili.“

Kaely sa ticho zasmiala. „Máš na mysli, že *ja* nechcem, aby mi ublížili.“

„Ale ja som predsa ty, nie?“

„Zakaždým sa sčista-jasna objavíš. Máš prichádzať, len keď ťa zavolám.“

„A predsa som teraz tu.“

„A predsa si teraz tu...“ pomaly zopakovala Kaely.

Skutočná Georgie bola jej najlepšia priateľka na nižšej strednej škole. Keď Kaelinho otca zatkli, Georgini rodičia zakázali dcére stretávať sa s ňou. Strata ich priateľstva Kaely zničila. Túto verziu Georgie si vytvorila pred niekoľkými rokmi, keď sa potrebovala niekomu zdôveriť so svojimi najtajnejšími myšlienkami a pocitmi. Georgiu teraz používala, keď sa potrebovala s niekým porozprávať – vyvážiť svoje emócie hlasom

zdravého rozumu. Možno sa pre ňu stala akousi barličkou, ale Kaely ju potrebovala.

„Nechceš, aby som odišla,“ vyhlásila Georgie.

„Nie, nechcem. Iba mi... Skrátka, bola by som radšej, keby si sa neobjavovala, kedykoľvek sa ti zachce. Keď to urobíš, zakaždým...“ Kaely sa zhlboka nadýchla. „Mám pocit, že strácam kontrolu.“

Georgie chvíľu mlčala. „Z toho, čo sa stalo v St. Louis, si sa zjavne ešte nespamätala.“

„Nechcem o tom hovoriť,“ odsekla Kaely.

„Sú to už tri mesiace. Skôr alebo neskôr sa tomu budeš musieť postaviť. Ale to predsa vieš. V opačnom prípade by som ťa nevarovala.“

Kaely mávla voľnou rukou Georgii. „Zmizni. Hneď.“ Keď pozrela na sedadlo spolujazdca, bolo prázdne.

Kaely nemohla myslieť na to, čo sa stalo v St. Louis, a súčasne na svoju matku. Až príde domov a bude sa cítiť pripravená, pokúsi sa to celé pochopiť. Jej nadriadený, hlavný zvláštny agent Solomon Slattery, ju presvedčil, aby sa porozprávala so psychológom, ktorého služby úrad FBI príležitostne využíval. Snažila sa mu zdôveriť, no jednoducho to nešlo. Modlila sa, aby sa jej to raz podarilo. Prosila Boha o pomoc. Zatiaľ mlčal, ale Kaely bola presvedčená, že ju počúva. Je tu pre ňu. Vyliečil ju už z mnohého. Bohužiaľ, ešte stále mala pred sebou dlhú cestu.

Kaely už nedokázala nikomu veriť. Ešte stále ju ako nočná mora prenasledovala otcova zrada. Kým sa jej nepodarí odohnať jeho ducha, zblížiť sa s niekým novým by bolo príliš nebezpečné. Mužov si držala od tela a minulosť dokazovala, že robila dobre.

Od Noaha Huntera, agenta, s ktorým niekoľko rás pracovala, už začínala byť závislá, ale nedôverovala mu dosť na to,

aby sa odvážila povedať mu o Georgie – alebo mnohých iných veciach. Aj keď jasne cítila, že nakoniec z nich budú blízki priatelia, ich súčasný vzťah jej zatiaľ vyhovoval.

Usmiala sa pre seba, keď si spomenula, že má ešte niekoho, s kým sa môže porozprávať. Niekoho skutočného. Pravdaže, v skutočnosti jej neodpovedal. Vlastne odpovedal, ale tak, že mu občas nerozumela.

Pred mesiacom si zaobstarala veľkého mainského mývalieho kocúra menom pán Hoover. Skôr než si ho adoptovala a priniesla z miestneho útulku domov, niekoľko mesiacov predstierala, že má domáceho miláčika, len aby sa uistila, že sa zvládne postarať o živého tvora. Keď si bola dostatočne istá, že by u nej dokázal prežiť, pán Hoover sa k nej nastáhoval. Predtým sa volal Sampson, a keď sa jeho majitelia rozhodli presťahovať, jednoducho ho nechali v starom byte. Kaely pri počúvaní toho príbehu od rozhorčenia doslova vrela krv v žilách.

Pán Hoover bol spočiatku nedôverčivý a úzkostlivý, ale napokon si na nový domov zvykol. Týždeň po nastáhaní raz v noci vyskočil na Kaelinu posteľ a schúlil sa vedľa nej. Keď ho prvý raz počula v tme spokojne priasť, rozplakala sa od radosti.

Potom prišiel telefonát od Jasona. Nepočítala s tým, že bude musieť pána Hoovera opustiť tak skoro. V poslednom čase cestovala zriedka, ale to by sa raz mohlo zmeniť, lebo snívala o návrate do Quantica. Ak k tomu dôjde, bude musieť cestovať, kedykoľvek útvar behaviorálnej analýzy FBI požiadajú o pomoc. Bude však dostávať diéty, ktoré jej vystačia na prenájom hotelovej izby alebo bytu, a tak bude môcť pána Hoovera brať so sebou. Keby si nebola istá, že po presťahovaní späť do Virgínie sa oňho nedokáže postarať, neadoptovala by si ho. Pána Hoovera už nikdy neopustia!

Našťastie manželka jej nadriadeného sa ponúkla, že kým bude preč, kocúra si vezme k sebe domov. V Solomonovej

a Joycinej spoločnosti sa cítila príjemne a nepochybovala, že o pána Hoovera sa dobre postarajú. Ešte stále však mala pred očami výraz, ktorý sa objavil na tvári jej milovaného kocúra, keď odchádzala z domu Slatteryovcov. Kládol si otázku, či sa poňho vráti? Už len pri tej myšlienke jej vyhrkli do očí slzy.

Kaely Solomonovi pravdepodobne verila viac než komukoľvek inému, koho poznala. Vždy ju podporoval. Keď ju Quantico prinútilo odísť po tom, ako sa verejnosť dozvedela pravdu o jej otcovi, Solomon ju ochotne prijal. Dokonca vedel aj o jej nezvyčajných profilovacích metódach, s ktorými sa nie len zmieril, ale dokonca v Kaely vyvolal pocit, že ich považuje za prínosné, dokonca cenné.

Kaely znovu skontrolovala GPS. Približne po piatich kilometroch bude musieť odbočiť z diaľnice. Pozrela na hodiny na palubnej doske. Bolo krátko po štvrtjej popoludní. Možno by sa mohla navečerať s matkou a bratom a potom ujsť do malého hotela, v ktorom si rezervovala izbu. Včera strávila v aute desať hodín. Dnes sa na cestu vydala až o desiatej, ale šoférovala už takmer päť hodín. Ustavične hľadala zámienky, aby si mohla urobiť prestávku. Pravdepodobne preto, že do Darkwateru sa vôbec neponáhľala. Pri predstave neodvratnej konfrontácie s matkou jej stiahlo žalúdok. Vskutku ironické. Bývalá behaviorálna analytička FBI, ktorú vycvičili na prenasledovanie najhorších ľudí na svete, sa bojí postaviť pred svoju vlastnú matku. Kaely si vzdychla a stisla volant pevnejšie.

„Naozaj by si si mala dať pozor,“ zašepkala Georgie, tenoraz zo zadného sedadla. „Mohla by si vliezť do ďalšej pasce. Ako v St. Louis.“

„Mlč,“ prísne ju zahriakla Kaely. „Myslím to vážne.“

Ďalší tlak naozaj nepotrebovala. Táto cesta bola aj bez toho dosť stresujúca.

Odbočila na cestu vedúcu k Darkwateru a o chvíľu pred sebou uvidela čerpaciu stanicu. Aj keď nádrž mala ešte do polovice plnú, odbočila k nej. Radšej doplní benzín teraz, lebo netuší, čo ju čaká v malom meste. Ale pravda je, že v ňom žije vyše sedemtisíc ľudí. Isto tam majú aj čerpaciu stanicu. Pokrútila hlavou a vystúpila. Jednoznačne hrala o čas.

Kaely doplnila do nádrže benzín a potom vošla do obchodu, aby si kúpila nejakú sladkosť. Vybrala si niekoľko karamelovo-orieškových tyčínok, svojich obľúbených. Pri pokladni zaplatila a zamierila k dverám, keď vtom si na pulte všimla kopy novín. Zachytila pokladníčkin pohľad a ukázala na ne.

„Koľko stoja?“ spýtala sa.

Pokladníčka pokrčila plecami. „Sú zdarma.“

Kaely jej poďakovala a jedny si vzala. *Darkwater Digest*. Vskutku kreatívne. Vrátila sa k autu a noviny hodila na sedadlo spolujazdca. Keď sa napila kávy z termosky, rozbalila si jednu tyčinku. Začiatkom februára teploty v Nebraske klesli pod svoju priemernú úroveň a meteorológovia predpovedali sneženie. Kaely bola pripravená. Jej SUV malo špeciálne pneumatiky. V nijakom prípade nemienila v Darkwateri v Nebraske uviaznuť. Ak bude musieť, pôjde aj po tridsaťcentimetrovej vrstve snehu a ľadu. Urobí čokoľvek, len aby sa dostala domov.

Kým si pochutnávala na tyčinke, rozhodla sa, že si prečíta *Digest*. Možno sa z neho dozvie niečo o meste, v ktorom sa jej matka rozhodla stratiť. Na titulnej strane našla veľký článok o niekoľkých požiaroch v domácnostiach. Veliteľ hasičov dôrazne odrádzal obyvateľov od používania ohrievačov v chladnom počasí. „*Mnohé sú nekvalitné,*“ zdôraznil reportérovi *Digest*. „*Ludia si myslia, že keď v noci stiahnu kúrenie a použijú ohrievač, ušetria peniaze. Ale strata domova, majetku a možno dokonca života ich vyjde oveľa drahšie.*“

„Nebesá, ten chlap naozaj nenávidí ohrievače,“ zamrmlala Kaely. Ďalej pripomenul, že hasiči znovu usporiadajú školenie o používaní ohrievačov, a vyzval obyvateľov mesta, aby sa na ňom zúčastnili.

Kaely si neochotne priznala, že na ňu zapôsobil. Na ochrane svojej komunity mu zjavne veľmi záležalo. Znovu si odhryzla z čokoládovej tyčinky, prižmúrila oči a zadívala sa na zrnitú fotografiu veliteľa. Celkom prítiažlivý, ale príliš prudký.

V článku citovali aj miestneho šerifa. Táto fotografia bola trochu kvalitnejšia. Prítiažlivý muž s blond vlasmi, ktorý tiež vyzval obyvateľov, aby v chladnom počasí prijali bezpečnostné opatrenia. Článok sa končil slovami, že šerifa Brottona v novembri porazili vo voľbách. Zrejme iba dočasne zastupoval nového šerifa, ktorý sa pre chorobu v rodine mohol funkcie ujať až v marci.

Kaely obrátila stranu a vnútri našla zoznam nedávnych požiarov v Darkwateri. Za posledné dva mesiace došlo k trom. Jedna obeť. Staršia žena žijúca u svojej rodiny zomrela na otravu dymom. *Tri požiare za dva mesiace je na také malé mesto nezvyčajne veľa*, pomyslela si Kaely. Na nedbalo nakreslenej mape boli označené miesta, kde vznikli, a poznámka pod mapou uvádzala, kde došlo k jedinému úmrtiu.

Kaely sa pozrela na mapu a zhlboka sa nadýchla. Znovu ju dôkladne preskúmala, aby sa uistila, že jej prvotný dojem bol správny. Druhý pohľad iba potvrdil jej podozrenie. Miesta požiarov sa Kaely jednoducho nepáčili. Inštinkt vycibrený výcvikom v FBI jej vravel, že požiare v Darkwateri možno neboli nehody. Žeby si Darkwater vzal na mušku sériový podpaľač?

Darkwater pôsobil ako raj vyhradený pre príslušníkov strednej triedy. Úhľadné, dobre udržiavané domy, obchody a podniky, ktoré však nesvedčili o veľkej predstavivosti. Bohatí ľudia bývali vo veľkých domoch na predmestí, zatiaľ čo ostatní Darkwaterčania živorili v chalúpkach s maličkými trávnikmi a plotmi, ktoré mali udržať psy a deti v bezpečí.

Matkin dom našla rýchlo. Bol to nenápadný murovaný bungalow, stojaci v rade podobných stavieb. Kaely premýšľala, ako asi vyzeral matkin druhý dom – ten, v ktorom žila so svojím manželom, kým ju neopustil.

Kaely o ňom veľa nevedela. Matka ho spomenula iba raz, hneď po ich svadbe. Rod bol podľa Marcie opakom jej otca. Údajne ju „liečil“ svojou vládnoťou a láskou. Kým sa mu jedno aj druhé neminulo.

Jason sestre vysvetlil, čo mohol, ale jeho informácie filtrovala Marcina roztrpčenosť, a tak si nebola istá, či sa dozvedela celú pravdu. Marcie tvrdila, že keď ochorela, Rod jednoducho zdúchol. Prvá manželka mu zomrela na rakovinu a Rodovo vysvetlenie znelo, že „si tým jednoducho nemôže prejsť znovu“. Ak Marcie hovorila pravdu, manželský sľub o vernosti v chorobe aj zdraví starého dobrého Roda bol spojený s podmienkou.

Keby jeho žena nedajbože ochorela, hra sa skončí. Skrátka, beznádejný kretén.

Odkedy zatkli jej prvého manžela, Kaelina matka zaujímala ku všetkému a ku každému veľmi negatívny postoj. S hnevom prišli aj nekonečné sťažnosti na podlomené zdravie. Kaely vedela, že matka sa iba dožaduje pozornosti. Lenže teraz, keď vážne ochorela, sa neubránila otázke, ako to asi ovplyvnilo matkinu osobnosť. Nech ju čakalo čokoľvek, Kaely dúfala, že je na to pripravená. Bola rozhodnutá správať sa k nej súcitne. Aj napriek tomu však jedna jej časť túžila vycúvať autom z matkinej príjazdovej cesty a vrátiť sa do St. Louis, skôr než niekto zistí, že sem prišla. Cítila príliv adrenalínu, ktorý ešte zväčšil jej túžbu po úteku. Vzápätí sa však všetky možnosti rozplynuli ako para nad hrncom, lebo predné dvere sa otvorili a na verandu vyšiel Jason. Keď jej zamával a na tvári sa mu objavil široký úsmev, zahanbila sa za svoj chvíľkový záchvat paniky.

Vzala si kabelku a vystúpila z auta. „Ahoj, braček!“

Jason skackavo zbehol dolu schodmi ako vzrušené šteňa. Kaely opäť užasla nad tým, ako veľmi sa podobajú. Aj keď mal vo vlasoch viac svetlých pramienkov než ona vo svojich gaštanových, obaja zdedili po rodičoch tmavé oči. Vzhľadom na to, že jej brat po odchode z domova nechcel mať so svojou rodinou nič spoločné, premenu, ktorá sa s ním udiala za posledné mesiace, Kaely nemohla nazvať inak ako zázrakom. Väčšinu zmien, ktoré si na ňom všimla, si vysvetľovala tým, že jej brat znovu našiel vieru.

Pribehol k nej a objal ju.

„Som veľmi rád, že si prišla,“ vyhrkol. „Chýbala si mi.“

V St. Louis spolu strávili málo času, ale Kaely si vtedy bravotu spoločnosť užívala. Popravde musela priznať, že aj on jej chýbal.

„Aj ty mne.“ Zrazu ju premošlo dojatie. Žmurkaním odohnala slzy, ktoré ju zaskočili.

„Ach, sestrička. Len sa nerozplač, lebo sa neovládne ani ja.“ Pustil ju a odstúpil od nej. „Kde máš tašky?“

„Ja... ja tu nezostanem, Jason,“ vykoktala Kaely. „Rezervovala som si izbu v malom hoteli niekoľko kilometrov odtiaľto.“

Jason si prekrižil ruky na hrudi. Bol to jasný obranný postoj.

„Prepáč, ale mal som pocit, že som sa vyjadril celkom zrozumiteľne. Matka potrebuje, aby s ňou bol niekto celý čas. Starám sa o ňu iba mesiac, ale už potrebujem prestávku. Dúfal som, že tu chvíľu zostaneš, aby som si mohol trochu oddýchnuť. Priznávam, že som vyčerpaný.“

Kaely prudko vdýchla mrazivý vzduch a rozkašlala sa. Mala čo robiť, kým znovu našla hlas.

„Nepovedal si, že chceš, aby som sa k Marcie nastahovala. To nemôžem urobiť. Jednoducho nemôžem.“ Vtom jej niečo napadlo. „Okrem toho, už som zaplatila za niekoľko nocí, Jason. Na zrušenie rezervácie je neskoro.“ To ju určite zachráni. Len čo však námietku vyslovila, uvedomila si, ako chabo znie. Ak si Jason naozaj potrebuje oddýchnuť, musí nájsť spôsob, ako by mu pomohla. Hovorila o *ich* matke, nielen o jeho.

„Nemohla by som s ňou zostať cez deň? Pomôcť jej pripraviť sa do postele a potom odísť do hotela?“

„Nie, Jessie. Matka je naozaj slabá. Možno bude uprostred noci potrebovať pomocť dostať sa do kúpeľne.“

„Marcina poisťka isto pokrýva poskytovanie zdravotnej starostlivosti v domácnosti. Ak nie, rada na ňu finančne prispejem.“

Jason namiesto odpovede sklopil zrak.

„Nepustí do domu nikoho neznámeho,“ vecne skonštatovala Kaely. Ako na to mohla zabudnúť? Hovorila predsa